

SAGAN

MŮJ SVET

PETER
SAGAN

a John Deering

MŮJ SVET

eastone BOOKS

MY WORLD

Copyright © Peter Sagan 2018

First published as My World by Yellow Jersey, an imprint of Vintage.

Vintage is part of the Penguin Random House group of companies.

Slovak edition © 2018 by Eastone Group, a. s.

All rights reserved.

Z anglického originálu Peter Sagan – My World vydaného vydavateľstvom

Yellow Jersey preložili: Martin Krankus, Michal Zidor,

Monika Harmadyová a Adriana Sýkorčinová.

V roku 2018 vydalo vydavateľstvo Eastone Books, Bratislava.

Translation © 2018 Mgr. Martin Krankus, Michal Zidor,

Mgr. Monika Harmadyová, Mgr. Adriana Sýkorčinová

Jazyková korektúra: Mgr. Ivana Fábryová

Odborný konzultant: Mgr. Lukáš Timko

Redakčné úpravy: Mgr. Alica Činčárová, Ing. Silvia Rybárová

Layout: Studio Eastone

Tlač: Kasico, a. s.

www.eastonebooks.com

ISBN 978-80-8109-358-6

Upozorňujeme, že z dôvodu zachovania autenticity originálneho textu kniha obsahuje expresívne výrazy nevhodné pre deti a mládež do 18 rokov.

Všetky práva vyhradené.

Okrem použitia ukážok na účely recenzie a kritiky žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná ani šírená v akejkoľvek forme alebo akýmikoľvek prostriedkami bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Vydavateľ ďakuje partnerom tejto knihy:
MAGNA ENERGIA, JANOM, NAY a BUDIŠ.

Môjmu synovi Marlonovi.

Táto kniha je o mojich najväčších víťazstvách v cyklistike.

Ty si moje najväčšie víťazstvo v živote.

OBSAH

Prológ	1
Prvá časť – Richmond	17
Zima 2015	19
O Slovensku	33
Jar 2015	41
Leto 2015	57
O rodine	71
Jeseň 2015	87
Druhá časť – Dauha	103
Zima 2016	105
O Tiňkovovi	117
Jar 2016	123
O šprinte	137
Leto 2016	147
Jeseň 2016	177

Tretia časť – Bergen	199
O tíme BORA – hansgrohe	201
Zima 2017	207
Jar 2017	215
O tíme Peter	229
Leto 2017	245
O ostatných	263
Jeseň 2017	277
Epilóg	287
Zdroje	315
Index	319

24. SEPTEMBRA 2017

PROLÓG

Dnes sa už po desiatykrát po našej pravici týčia vysoké stožiare lodí. Ako vždy, v tejto chvíli sa mení vôňa v mojich nozdrách. Z vlhkého chladu škandinávskeho víkendového popoludnia na ostrý závan prístavu s prímiesou dymových vôní z tuctov grilovaných rýchlych občerstvení ponúkajúcich všetky možné druhy mäsa či rýb, ktoré sa dajú napchať do rôznych placiek a predávať hladným cyklistickým fanúšikom.

Toto je dlhočizný ľavotočivý oblúk oddeľujúci pobrežie od farebných mestských domčekov charakteristických pre tento krásny starý prístav. Prvýkrát sme sem prišli pokojným, miernym tempom a za sebou sme mali sotva štyridsať kilometrov jazdy. Muselo to byť krátko po jedenástej

dopoludnia. Po tom, ako sme okolo tých nakláňajúcich sa stožiarov a búchajúceho lanovia prešli ešte zo šesťkrát, intenzita tempa vzrástla natoľko, že v pelotóne zostalo za každým menej a menej cyklistov. Ráno nás bolo takmer dvesto, teraz, po posledných dvoch až troch ťažkých kolách tohto malého kopcovitého okruhu v Bergene, nás zostalo asi šesťdesiat. Zástupca UCI* začne zúrivo búchať na starý mosadzný zvon, aby nám dal vedieť, že do konca zostáva posledné kolo. Zrazu si naplno uvedomím číslo 1 na svojom chrbte. Sú štyri hodiny popoludní a ja budem ešte asi tak polhodinu majstrom sveta.

Tie preteky boli poriadne chaotické.

Začali sa pomaly, čo mi vyhovovalo. Už niekoľko dní, od neskutočne zle načasovaného pokazeného žalúdka v piatok doma v Monaku, som poriadne nejedol ani nepil. A pokazený žalúdok nasledoval potom, ako som týždeň nesadol na bicykel pre chrípku. Nechcem sa sťažovať na to, že som bol maród, pretože sa to nestáva často. Postačí, keď poviem, že posledné dva týždne neboli práve takou prípravou, akú som si predstavoval pred jedným z vrcholných podujatí v pretekárskom kalendári. Majstrom sveta som bol posledné dva roky a bolo veľmi pravdepodobné, že dnes prídem o dúhový dres, aj keby som prekypoval zdravím. Väčšina ľudí predpokladala, že tento okruh bude príliš ťažký pre

* UCI (Union Cycliste Internationale) – skratka Medzinárodnej cyklistickej únie.

jazdca, ktorého považovali skôr za „špurtéra, čo dokáže prekonať aj kopec“, než skutočného *punchera*^{*}, akými sú Julian Alaphilippe, Philippe Gilbert alebo môj predchodca na poste majstra sveta Michal Kwiatkowski. Zároveň si mysleli, že mám na chrbte príliš jasný terč na to, aby som uspel aj tretíkrát, pretože väčšie tímy si pískali *Won't Get Fooled Again* (Už sa nenecháme napáliť). Okrem toho boli tí, ktorí sa vo veci vyznajú, presvedčení, že spomínané väčšie tímy pohltnú naše malé slovenské bratstvo práve vtedy, keď budeme potrebovať mať preteky pod kontrolou.

Vedúca skupina sa oddelila rýchlo. Preteky sa začali v neďalekom malom mestečku a potom sa ustálili na dvanástich okruhoch, vedúcich centrom Bergenu, prístavom, po pobreží a na Salmon Hill. Prvá hodina mnohých pretekov je plná zúfalých skrumáží, keď sa každý snaží predrať do celodenného, tempo udávajúceho úniku, na ktorý sa nevyhnutne dotiahnu najsilnejší jazdci, ale našťastie pre môj rozbúrený žalúdok k tomu nedošlo. Sformoval sa únik. Vzdialil sa. Kým nabral desaťminútový náskok, nás ostatných asi dvesto jazdcov sa už trochu viac rozbehlo a vtedy som sa konečne znovu začal cítiť ako cyklistický pretekár.

Mal som tu byť už aspoň desať dní. Plánoval som, že sa pripojím k svojim kolegom z tímu BORA – hansgrohe a pôjdeme spolu tímovú časovku, ktorá bola pred týždňom. Tímová časovka je relatívne novým prírastkom na rozpise

* Puncher (franc. *puncheur*) – termín označujúci cyklistu, ktorý sa špecializuje na zvlnený terén s krátkymi, ale strmými stúpaniami.

majstrovstiev sveta a pôsobí trochu zvláštne, lebo v nej pretekáte za svoj tradičný profesionálny tím a nie za svoju krajinu, ako je to počas všetkých ostatných podujatí na majstrovstvách sveta. Práve táto príležitosť zamávať vlajkou svojej domoviny a nie bejzbalovou čiapkou s logom banky, cyklistickej firmy alebo výrobcu kuchynských digestorov je to, čo tak priťahuje fanúšikov k majstrovstvám sveta. Okrem toho sa preteky konajú na okruhu, nejazdí sa od jedného bodu k druhému, čo je oveľa atraktívnejšie pre divákov, ktorí prichádzajú z celého sveta, aby kričali, fandili, pili a – snáď – oslavovali. Slováci sú vo všetkých týchto disciplínach veľmi dobrí.

Počas mojej neprítomnosti si tím BORA – hansgrohe vybojoval miesto v prvej desiatke a aj moji slovenskí spolujazdci očakávali, že sa cestných pretekov zúčastnia bezo mňa. Ja som sa však celý spotený vyhrabal z postele a predchádzajúce ráno doletel z Nice, pričom som väčšinu z 2 500 kilometrov strávil na toalete.

Na štartovacej lajne som bol potichu. Bol som rád a, úprimne povedané, v úžase, že tam vôbec som. Keď sme prvýkrát preťali cieľovú čiaru na okruhu v Bergene, obrátil som sa na svojho brata Juraja, ktorý jazdil vedľa mňa a podobne ako ja mal na sebe žiarivý bielo-modro-červený slovenský pretekársky dres. „Dobre sa pozri,“ povedal som mu. „Nemyslím, že túto čiaru znova uvidíme.“

Ale ustálené tempo mi vyhovovalo, rovnako ako mierna teplota vzduchu. Rok predtým som vyhral tento

titul v spaľujúcej horúčave v Katare. Nedokázal som si predstaviť, že by sa s tým môj dehydrovaný organizmus znovu vedel vyrovať. V Nórsku mi to vyhovovalo oveľa viac.

Ponoril som sa do srdca balíka. S pokračujúcimi pretekmi sa v ňom počet účastníkov postupne zmenšoval. Na majstrovstvách sveta je vždy výrazný úbytok pretekárov, a to z niekoľkých dôvodov. Po prvé: veľa krajín vysielala pretekárov, len aby naplnili pridelené kvóty, keď už si ich krajina vybojovala právo štartu. Po druhé: veľa jazdcov je tam pre to, aby počas prvej polovice pretekov kontrolovali, stíhali alebo sa dostali do úniku v prospech lídrov svojich tímov a ich úloha sa končí ešte predtým, než začne ísť do tuhého. Po tretie: sú to naozaj dlhé, predĺžené preteky – v roku 2017 merali 267 kilometrov, ktoré sa konajú na konci dlhej sezóny. Ste vyčerpaní a úplne cítite, ako sa vám riadidlá samy točia späť k tímovému zázemiu, a to magnetické príťahovanie je v každom ďalšom kole silnejšie. Možno z trate uvidíte aj svoj hotel.

Do konca zostávalo asi päť kôl a dovtedy všetko šlo pomerne vyrovnane. Potom sa na čelo dostali Holanďania a situácia začala byť zreteľne nepríjemnejšia. Zdá sa, že Holandsko vždy vyšle na majstrovstvá sveta zdanlivo nekonečný počet silných koní a keď ste v pelotóne a vidíte akoby tucty osemdesiatkilových dvojmetrovaných silákov v oranžových dresoch, ktorí sa dostali do čela, nastal čas, aby ste sa zhlboka nadýchli a začali zuby. V hlave vám

zasvieti signál „pripútajte sa“. Viete, že to nebude mať hladký priebeh.

Paradoxne, za môj život zatiaľ nikto z Holandska tieto preteky nevyhral. Ale aj keď už dlho neboli kráľmi, schopnosti na to majú, či už by to bola náhoda, alebo zámer.

Do tohto momentu som prešiel niekoľkými výzvami a v mysli som si ich odškrtoval. Výzva číslo jeden: dostať sa do Bergenu. Splnené. Výzva číslo dva: začať pretekať. Splnené. Výzva číslo tri: vyzerať aspoň hodinu ako pretekár. Splnené.

Toto bola výzva číslo štyri: prežiť zvýšenie tempa. Nuž, ja nie som z tých, ktorí sa vzdajú bez toho, aby sa aspoň o to pokúsili. Tak na to šliapni, Peter.

Ostávalo nás asi tak sto. Po skončení pretekov často odo mňa chcú, aby som vysvetlil, ako sa vyvíjali, hlavne ak som vyhral, ako keby to bol nejaký román, ktorý som napísal: popresúval postavy, rozvinul zápletku, podhodil pár falošných stôp a hlavného hrdinu vystavil nebezpečenstvu. Je to lákavá predstava a ja chápem, prečo by chceli, aby som ju naplnil, ale to sa nedá. Nemýlia sa v tom, že je to príbeh, ale je to iba *môj* príbeh. Pretekov sa zúčastnili stovky mužov a každý z nich má svoj vlastný príbeh a každý z tých príbehov je iný. Ja viem porozprávať iba ten svoj. Poznáte GoPro kamery? Sú super, však? Taká kamera, namontovaná vpredu na bicykli, vám umožní zažiť skutočné vzrušenie

a pocit zvnútra samotných pretekov. Teraz si predstavte, že je to váš *jediny* pohľad na preteky. Majstrovstvá sveta v Bergene bez záberov z helikoptéry, motorky, kamier na cieľovej čiare, bez komentára, celých šesť hodín. Tak to je môj príbeh, môj film, moja zúžená verzia tej stovky ostatných verzií a nemyslím si, že by si ju chcelo pozrieť príliš veľa divákov.

Držal som sa. Sústredil som sa na bicykel vpredu. Vlastne som sa schovával. Som zvyknutý jazdiť blízko čela, aby som mal prehľad, a teraz som zistil, že keď je predomnou ďalších tridsať bicyklov, je to celé trochu mäťúce. Nemyslel som na víťazstvo, myslel som na to, aby som to prežil, a na to, aby som dôstojne zavrášil svoje dvojročné obdobie, počas ktorého som nosil tento legendami opradený dúhový dres.

Hluk okolo okruhu ani na okamih neutíchal, a aj keď intenzita pretekov stúpala, nebolo možné nevšimnúť si obrovské množstvo slovenských fanúšikov, ktorí prices-tovali do Nórska. Zástavy mojej domoviny sa na dlhočizných tyčiach vypínali neskutočne vysoko do neba. Vždy, keď som začul, ako kričia moje meno, som sa cítil silnejší. Každý slovenský výkrik z krajnice mi pripomínal, že doma ma celý národ ženie dopredu a modlí sa za nemožné. Boli tam tisíce červeno-bielo-modrých vikinských prilieb v nórskejších národných farbách, všetko chlapi ako hora, ktorí mávali svetlicami, hotdogmi alebo plechovkami s pivom. Nechýbala ani vôňa grilovaných

frankfurtských párkov alebo opekaných údených rýb, závan ktorej sa menil s prechodom od jednej skupinky k druhej. Švajčiarski fanúšikovia zvonili neskutočne veľkými kravskými zvoncami. Pod Matterhornom by s takou vecou na krku žiadna krava neprežila noc. Hojne boli zastúpené aj britské zástavy; fantastický víkend s nízkorozpočtovou leteckou spoločnosťou bol príliš lákavý, než aby si ho fanatickí britskí fanúšikovia nechali ujsť. Francúzske a talianske skupiny fanúšikov sa zhlukli do rozvášnených menších partií skandujúcich chválu na jedného alebo druhého konkrétneho jazdca, ich zladené trička vyzývali Tonyho Gallopina, Warrena Barguila, Gianniho Moscona či Sonnyho Colbrelliho, aby im priniesli dúhový dres.

Sám som si za posledných 24 mesiacov zvykol nosiť ten dres a uvedomoval som si, že mi teraz chýba tá živosť a energia, ktorú jazdcovi dodáva. Bol som len ďalším cyklistom v neznámych národných farbách uprostred veľkého balíka, ktorý sa okolo nich prehnal, nebol som ani Peter Sagan, ani majster sveta, len jedno z pierok mávajúcich orlích krídiel. Nepočul som výkriky „Peter!“ ani „Sagan!“, ktoré prinášajú dúhové pruhy, obzvlášť keď som bol takto ďaleko od čela pretekov. Vyhovovalo mi byť anonymným, ale keby som si myslel, že sa tento pocit mojej anonymity rozšíril z davu aj na mojich súperov, klamal by som samého seba. Oni vedeli, že som stále tam, že si neohrievam palce na nohách

v tímovom zázemí alebo v horúcej vani v hotelovej izbe.

Zostávali dve stúpania na Salmon Hill. Keď sme sa doň pustili predposledný krát, Holanďania poriadne zrýchlili tempo pretekov a Tom Dumoulin to na ceste rozbalil, ako sa na skúseného holandského časovkára patrí. Balík sa zrazu pozdĺžne natiahol a rozdelil na dve polovice. Pre mnohých to bola posledná zastávka, po ktorej sa už viezli len zo zotrvačnosti, pre nich sa preteky skončili. Ja som tam však napriek všetkým svojim očakávaniam stále bol. Do konca zostávalo posledné kolo.

Teraz nás už bolo len okolo šesťdesiat. Spomínaný chlapík začal zvoniť na zvonec, aby nám oznámil to, čo sme už všetci vedeli. Mám oblečené číslo 1 a pred sebou poslednú polhodinu ako majster sveta.

Pred pretekmi veľa ľudí rozprávalo o Julianovi Alaphilipovi. Tento mladý francúzsky pretekár sa už v tomto športe stihol vyznamenať niekoľkými trúfalými útokmi, na jeho vek neobvykle sebavedomými snahami o zvrátenie pretekov a rýchlo si získal rešpekt svojich úspešnejších a skúsenejších tímových kolegov zo stajne Quick-Step. Prelomovú sezónu zaznamenal v roku 2015, kedy skončil druhý za mnou na pretekoch Okolo Kalifornie, tiež druhý na Valónskom šípe a, čo bolo najprekvapujúcejšie, druhý skončil aj na Liège – Bastogne – Liège. Bolo

priam neuveriteľné, že niekto vo veku dvadsaťdva rokov takmer vyhral taký dlhý a náročný monument*, akým sú najstaršie cyklistické preteky na svete. Jeho kariéra na prvý pohľad pripomínala tú moju, ale bližšie skúmanie by ukázalo, že bol odo mňa lepší v jazde do kopca a mal v rukáve eso v podobe bleskurýchleho nástupu pri stúpaní.

Bol to práve Alaphilippe, kto nám pri poslednom stúpaní na Salmon Hill ukázal chrbát. Francúzi šaleli. Zaostával som asi o dvadsať dĺžok a snažil som sa prísť na to, čo sa deje. Videl som pár favoritov, možno Philippa Gilberta alebo Nikiho Terpstru, ako sa snažia zachytiť jeho nástup, ale nebol som si tým istý. Nevedel som tiež, či sme dostihli všetkých, ktorí stihli uniknúť. Vládol zmätok a do konca zostávalo iba desať kilometrov.

Nedokážem vám vysvetliť, aké ťažké je zareagovať na zmeny tempa po dvestopäťdesiatich kilometroch v porovnaní so stopäťdesiatimi, čo je bližšie, povedzme, priemernej dĺžke šprintárskej etapy Grand Tour. Je to ako úplne iný šport. Poobzeral som sa, stále vyjavený z toho, že nie som jedným z tých, čo sa už porúčajú, a uvidel som plno rýchlych chalanov, ktorí tu zostali so mnou. Matteo Trentin, Fernando Gaviria, Michael Matthews, Alexander

* Za monumenty sa označuje päť najstarších, najťažších a najprestížnejších medzinárodných jednodňových pretekov. Sú to Miláno – San Remo, Okolo Flámska, Paríž – Roubaix, Liège – Bastogne – Liège a Okolo Lombardie. Liège – Bastogne – Liège sú najstaršie z nich, po prvý raz sa konali v roku 1892.

Kristoff, Edvald Boasson Hagen, Ben Swift... všetci títo boli praví špurtéri. To nebolo dobré. V tejto fáze dlhých a ťažkých pretekov by som sa zúfalo snažil dosiahnuť unikajúcu skupinu, pretože by som očakával, že medzi tými, čo zostali, budem jedným z najrýchlejších. Ale zaručiť sa za to, že budem mať nad týmito jazdcami navrch, by som si netrúfol, ani keby som bol v špičkovej forme, nie to ešte v prípade, keď som len pred pár hodinami objímal záchodovú misu. Teraz som sa, pravda, cítil prekvapivo dobre, ale nemal som ani potuchy, čo sa stane, keď sa pokúsim o špurt.

Otestoval som si nohy tak, že som sa po prvýkrát od štartu pred šiestimi hodinami ukázal na čele balíka. Zaužívaný spôsob klopenia do zákruty na bicykli spočíva v tom, že najprv pribrzdíte, potom pretnete vrchol zatáčky a nakoniec pridáte rýchlosť pri ceste von. Metóda pokus – omyl, vlastne mnohých omylov, ma však naučila, že ak na to idete zoširoka, nemusíte brzdiť, využijete „kaptapultový efekt“ a von vyjdete rýchlejšie ako ostatní. Ben Swift sa snažil dotiahnuť na neznámy počet jazdcov pred nami a ja som teraz použil túto techniku na to, aby som sa k nemu priblížil a pokúsil sa zasiahnuť do stíhačky. Keď sa za mnou dotiahli ďalší... a zostali tam, okamžite som si pripomenul, aké to je byť Petrom Saganom. Čo nechcú dosiahnuť ostatných? Do konca zostávali asi štyri kilometre. Mojich posledných päť minút ako majster sveta.

V skupine, v ktorej som sa nachádzal, zostávalo asi pätnásť jazdcov. Neskôr sme sa dozvedeli, že v tejto chvíli vypadol signál televízneho prenosu, čo spôsobilo zmätok a zúfalstvo v cieli, medzi divákmi a podpornými tímami a viedlo k masovému obhrýzaniu si nechtov.

Keďže neexistujú žiadne vizuálne dôkazy, mohol by som si teraz vymyslieť báchorku o tom, ako som jednoručnou jazdou po zadnom kolese všetkých predbehol a začal zdrvivúci útok, ktorý nechal ostatných v prachu kilometre za mnou. Potom som sa ešte zastavil na predposlednom rohu, kde som si vypil pivo a dovolil ostatným, aby ma dohonili, lebo som mal zlý pocit z toho, ako som všetkým skazil deň.

Pravda je však taká, že v skupine bol takmer rovnaký chaos ako pred snežiacou televíznou obrazovkou. Ako nás vťahoval blížiaci sa cieľ, minuli sme Vasila Kiryienku a môjho tímového kolegu z BORY – hansgrohe Lukasa Pöstlbergera, ktorý reprezentoval Rakúsko. To sú všetci? Nie. Nevidel som Alaphilippa. A som si istý, že som na ceste pred sebou videl aspoň jedného Kolumbijca, buď Rigoberta Urána, alebo Fernanda Gaviriu, alebo dokonca oboch. Ach! Kto je tamten Dán? Kto vlastne vedie v týchto pretekoch? A dostihneme ho?

Vykašli sa na to, Peter – povedal som si. Špurtuj k cieľu a o umiestnenie sa staraj potom. Teraz sme leteli okolo prístavu, cesta sa zatáčala vľavo, potom vpravo a nakoniec bola asi tristometrová rovinka k cieľovej čiare. Srdce som

mal v krku, na jazyku som pocítil krv. Si už blízko, Peter. Nezabaľ to bez toho, aby si to skúsil.

Vpredu do toho naplno šliapol Alberto Bettiol a bolo jasné, že sa práve začal špurť. Žiadne vykrúcačky. Po šesť a polhodine boli všetci na hraniciach svojich síl, stále nebolo jasné, či je vpredu ešte niekto ďalší alebo nie, a vysielacka v uchu, ktorá ma spájala s Jánom Valachom sediacim v „mechaničáku“ slovenského tímu, mi nepomáhala, keďže výpadok signálu spôsobil v sprievodnom vozidle rovnaký zmätok, v akom sme boli my pretekári. Nebola žiadna možnosť spomaliť a pozrieť sa na svojich súperov. Bettiol výborne makal v prospech svojho najrýchlejšieho zostávajúceho tímového kolegu z Talianska Mattea Trentina, ale fungovalo to aj pre všetkých nás, ktorí sme chceli špurťovať. Doriti, ja som snáď na bicykli po 267 kilometroch nikdy nešiel rýchlejšie. Málokedy som vo svojom živote išiel 267 kilometrov vkuse, nieto aby som ešte na konci špurtoval.

Nepočul som ani vlastné myšlienky. Hluk bol šialený. Hlavným dôvodom bol muž, za ktorým som si našiel pozíciu: Alexander Kristoff. Pre tohto miestneho borca by to mohol byť určujúci moment jeho kariéry. Bol vážne rýchly, hlavne keď sa mohol do špurťu rozbehnúť z dostatočnej vzdialenosti a skvelo si držal svoju najvyššiu rýchlosť. Pozrel som sa naňho, na Trentina, Matthews a na všetkých ostatných a dospel som k záveru, že keby som mal stavať na víťaza, bol by to

stopercentne Kristoff. Naozaj, on bol mojím favoritom, hneď ako pred rokmi ohlásili miesto konania týchto pretekov – nechystal som sa zmeniť svoj názor päťsto metrov pred cieľom.

Zatočili sme doľava. To, do akých decibelov stúpol krik a ako sa tie vikinské vresky rozľahli po okruhu, keď Kristoff začal svoje dlhé zrýchlenie, ma nenechali na pochybách, že všetky tie úniky a útoky vyšli naprázdno. Špurtovali sme o právo nosiť dúhový dres majstra sveta po celý nasledujúci rok. *Môj* dúhový dres. Mám ťa rád, Alexander, si jedným z tých správnych chlapov, ale toto je *môj dres*.

Perfektne zdolal poslednú 90-stupňovú pravotočivú zákrutu, šprintujúc už plnou rýchlosťou. Bettiol bol vyčerpaný. Kristoffova rýchlosť znegovala moju „katapultovú zákrutovú techniku“, ale cítil som, ako sa za mnou otvára medzera, ktorá ma oddelila od Matthews, Trentina a ostatných. Očakávali, že sa špurt začne až po zákrute a Kristoffovo chytré zrýchlenie ich zastihlo nepripravených. Teraz to bolo medzi mnou a ním. Musel som už predbehnúť len tohto Nóra. V minulosti som to už dokázal. Lenže on mi to už urobil tiež.

Tristo metrov je pekelná vzdialenosť, ak máte naplno špurtovať. Keby bol v čele Mark Cavendish, veril by som, že vyhrám, ak len s ním udržím tempo pri jeho prvom výbušnom zrýchlení. Keby nás tam bolo dvadsať, čo bojujú o svoj priestor, asi by som dôveroval svojej schopnosti